

SZENTEGYHÁZI

II ÉVF. 6. SZÁM

1993.
június

HÍRLAP

A GYERMEKFILHARMÓNIA ALAPÍTVÁNY LAPJA
MEGJELENIK HAVONTA

Tanítók napjára ♦ Tanítók napjára

♦ Illesse köszönet...

hogy ebben a rohanó, zűrzavaros világban mi mindenre kiterjed egyes jóézésű óvónénik figyelme, azt feltétlenül el kell mondanom a hírlapban, hogy mások is tudomást szerezzenek róla.

„1993 június 2-án de. fél tizenegy órától a 3. számú óvodában rendkívüli módszertani kört tartotunk” szöveggel kaptuk kézhez a meghívót mindannyian nyugdíjas napjainkat élő óvónők és tanítónők. Ugyancsak nagy volt a meglepetés, amikor megjelentünk az összejövetelen. Az történt ugyanis, hogy a 3. számú óvoda óvónőinek kezdeményezését a város területén élő szépszámu fiatal óvónő is elfogadta s megszervezték számunkra — nyugdíjas óvónők és tanítónők számára, akik évtizedeken át gyermekek száza-ít-ezreit tanítottuk, neveltük s ma szinte mindenkitől elfeledve élünk — egy igazán felejthetetlen ünnepséget az említett óvodában.

A szépen megterített apró asztalok mellett kis időre megfeledkeztünk arról, hogy eljárt felettünk az idő. Azonban jó érzés volt látni, hogy a stafétabotot tőlünk átvett fiatal óvónők épp olyan szeretettel, hozzáértéssel, de talán nagyobb türelemmel nevelik a kis emberpalántákat.

Megható volt hallgatni a melegsavú köszöntőket, verseket, gyönyörködni a kis székelyruhas óvodások szereplésében, táncaiban. Felejthetetlen momentuma volt egyhangú életünknek.

Szöcs Margitka óvónő, aki tolokocsival is eljött, vagy Ferencz Ilonka, ki szintén mások segítségével tudott megjelenni e találkozóon és egyáltalán mind, akik ott voltunk, örömmel fogadtuk a következő alkalomra szóló meghívást. Igértük újra eljövünk, mert ez az alkalom is meggyőzött, hogy milyen nagy szüksége van az embernek ünnepi pillanatokra. Azok, akik valamilyen okból távolmaradtak, igazán sajnálhatják, hogy elmúlástottak egy ilyen felemelően szép, ritka alkalmat.

Most gondolatban újra emeljük poharunkat a város minden óvónője, minden nyugdíjas és aktív dolgozó pedagógusának egészségére.

Tanév vége közeledvén kívánunk egészséget, kellemes vakációt, majd erőt az újabb tanévkezdéshez, kitartást, sikert, bizakodást és erős hitet abban, hogy munkátok gyümölcse beérik. Szép, nemes hivatásotok tudatában ismételgessétek Váci Mihály szavait:

*Ilyen kívántam lenni
én is ott, a
homokba szúrt nyárfa:
a tanító...*

Az ünnepségre meghívottak nevében még egyszer megköszöni a szervezőknek e jól sikerült „rendkívüli módszertani kört”.

Pál Katalin, nyugdíjas tanítónő

Gazdagabbak lettünk

Ha költői akarnék lenni, így kezdeném: színesebb lett, egy újonnan nyitó virággal színpompásabbá vált rétünk. De nem szándékozom, ezért ezt mondom: gazdagabbak lettünk mindannyian azzal, hogy a szentegyházi hitélet gazdagabb lett egy hitközösséggel.

Az addig szórványként, majd leány-egyházként létező szentegyházi unitárius közösség önállósult, és május 23-án unitáriusok és más felekezeti érdeklődők részvételével, bensőséges ünnepen beiktatták, egyházi méltóságok jelenlétében, Bartha Alpár tiszteletes urat, a szentegyházi unitáriusok lelkipásztorát. A lelkes-beiktató ünnepségnek különös emelkedettséget adott az, hogy egybeesett az unitárius imaterem felavatásával.

Szépszámu résztvevő jelenlétében zajlott a gondosan előkészített, szép ünnepség, amelyet megtisztelte jelenlétével dr. Kovács Lajos unitárius püspök, dr. Szabó Árpád teológiai rektor és dr. Erdő János püspökhelyettes.

Olyan időben, amikor emberi közösségek hullanak szét, elnéptelenedő-elöregedő falvak templomai válnak jobb esetben védett műemlékké, rosszabb esetben romossá, valóban nem kis teljesítmény egy kisszámu gyülekezettől az, amit városunk unitárius gyülekezete megvalósított: anyagi áldozatot és két keze munkáját nem kímélve, külföldi hittestvérei nagylelkű segítségével megteremtette hitélete helyét. Olyan helyet, amely méltó környezete az istentiszteletnek, amely a lélek gazdagodására szolgál.

Gazdagabbak lettünk egy kisszámu, de — mint bizonyította — lelkiekben erős, tennivágyó és tenni képes hitközösséggel. Vallási hovatartozásától függetlenül, minden ember örvendezhet a 90. zsoltár szavaival:

„Te voltál és te vagy erős Isten,
És te megmaradsz minden időben.”

Nagy Eszter

Mi újság a strandon?

Pál Mária: — Szombaton egy hete nyílt meg a fürdő (május 29-én). Hétfőgén sok vendég begyül.

H.S.: — *Mennyi egy jegy?*

P.M.: — 100 lej a felnőtteknek, 50 lej a diákoknak, 30 lej a kocsiparkolás. Sátorral is lehet jönni, 100 lej egy személyre, egy éjszakára. A házakat kijavították, 250 lej egy személynek (a kétágyas ház így 500 lejbe kerül plusz a belépő két napra).

H.S.: — *Kik dolgoznak jelenleg a fürdőn?*

P.M.: — Mi vagyunk a kasszások Szöcs Hajni és én, Pál Mária. Szeles Ignác és Vitus Imre az éjjeliőrök, Kovács Ilona a pénzügytől felel értünk. Márton Margit takarít, Gránca Róza a külső tisztaságért felel.

H.S.: — *A víz a medencében?*

P.M. Kétnaponta cseréljük, nagyon lassan folyik ki, és kell egy nap, hogy feltöltődjön. Szegény a vízellátás.

H.S.: — *Az öltözőket mi lette?*

Sz.I.: — Újakat építenek téglából. Lehet jövőre sem lesz meg.

H.S.: — *A vízellátás gyarapítására van-e kilátás?*

Sándor Lajos: — Most csak egy fűrés van, a csövek hiányoznak.

Valamikor 25 l víz folyt másodpercenként, most lepadt 6-7 l-re. Kiutaltak a megyei tanácstól két és fél millió lejt a vezeték kijavítására. Már hétfőn szeretnénk elhozni, mert júliustól duplájára drágulnak a munkálatok. Egy teljes újrafűrés hét millió lejt.

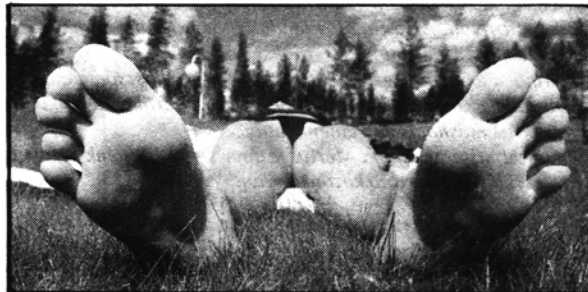
H.S.: — *Egyéb javítások?*

S.L.: — A kerítéseket javítottuk, újrafestettük az épületeket, a kisházakat szedtük rendbe. A Csillag Bár főnöke, Bán István felajánlotta, hogy támogat, feestéket vásárol a medence újrafestésére.

H.S.: — *Villany?*

S.L.: — A tavalyi két millióból megúsztuk volna. Valami miatt eltolódtak a munkálatok, most pont háromszorosa. Nincs pénz.

Kérdezett: Haáz Sándor

Filharmónia-nap

A tavalyi „10 éves a Filharmónia” ünnep sikere arra buzdított, hogy minden év tavaszán megtartsuk a hagyományos tavaszi koncertünket, faklyásmenet, utcabál majd „kultúrbál” adjon lehetőséget a zene ünnepének.

Idén mindez május 30-ra esett. Afféle „tavasz ünnepe”, „gyereknep” kerekedett ebből a csodálatos, meleg vasárnap estéből. A Pünkösdi búcsú hangulata még-még ott tisztelgett a lelkekben; a Múzeum Szálló vendégei (22 magyarországi meghívottunk) is kíváncsian várták a koncertet. Négy új művünk is bemutatásra került ezen az estén. Íme a műsor:

1. J.S. Bach: Parasztkantáta (részlet)
2. J. Brahms: Édes álmot
3. Kuruc dal: Hej, Rákóczi
4. Boldogasszony Anyánk
5. Ne aggodalmaskodjál...
6. Ének Szent István királyhoz
7. Santa Lucia — nápolyi dal
8. C. Porumbescu: Crai nou
9. T. Popovici: Moara
10. Tiroli dal: Bier her
11. Amerikai népdalok: Yankee Doodle
12. Magyar népdal: Hazza is kéne már menni.

Ezekből a művekből került bemutatásra a „Bartók-Ház” megnyitóján is nyolc.

A koncertet (pár ráadás után) a „Tiszta porták” verseny kiértékelése követte. Általános vélemény volt az, hogy későn tudták meg, vagy nem vettek tudomást egyáltalán a meghirdetett vetélkedőről; a gyermekek viszont kitettek magukért. Így a bányaí Eminescu 16 sz. 1. lépcsőházának nyolc gyermeklakója kapott a Bán István féle Csillag bár részéről 10.000 lej értékű kolát, édességet.

A Filkomex Kft. özv. Mag Vince portáját dicsérte 10.000 lejes ajándékával, lent a Délön. A Filharmónia a Szelesek hídjánál lakó Hatos Anna néni rendbehozott házatáját, míg a Kölnből hazalátogató György Benjámint (a Múzeum Szálló 5-ös szobájának lakója) a Mihály Anna néni (Köztársaság út) szép kék házat, gyönyörű virágait jutalmazta meg 10-10 ezer lejjel. Ezenkívül a Filharmónia csokoládé-jutalommal

illette a Szelesek hídján lakó gyermekek tucatját, Tankó Andrást és az Ady Endre utca néhány lakóját pedig egy liter szilvapálinkával köszöntötte fáradozásaiért. Szóbeli dicséretben részesült Kozán István, Tankó Lajos, Balázs Istvánné, Lukács Istvánné, Szócs István, Ambrus József, Lázár Zsigmond, Hársfia utcabeli egyes tömbházak lakói. Az ellenőrzésben örömmel segített a Tanács részéről Szeles Bálint polgármester, Simó Bálint, Csiki Lajos rendőrőrnök és Rebeka Melinda a Csillag bár alkalmazottja.

A díjakat nagy pompával, zászlólengetve filharmonista gyermekek kézbesítették. Magunk között azért szomorúan megjegyeztük: óriási szemét és rendtelenség van városzerte, elkerülően kevés a „tisztá porta”, a sáncok nincsenek kiásva a házak előtt, a szeméttárolók körül térdig ér a hulladék, a parkocskák vagy letaposva a sárka földig, vagy deréig érő gaz-dzsongel, a patakmederről ne is beszéljünk. A felsorolt észrevételek egyike sem a Tanács vagy valamilyen más vállalat hanyagságának eredménye. Hanem az ittlakók nemtörődömsége, fásultsága, igénytelensége folytán lett ilyen csapnivaló a köztisztaság. Hátha jövőre...

Nos, a kiértékelésszerűséget követte a faklyásmenet, élén a rezesbandával, a Csorgós utcán fel, templom előtt levonultunk, vígan fújtuk a „Gábor Áront”. A rendőrség szervezeten, komolyan örködött a rendezvényünk sikere érdekében. Leállították a forgalmat az utcabál idején, a kocsikból kiszállt utasok talán nem vették rossz néven.

A fúvószenekar keringőire sokkal többen táncoltak, mint a tavaly. 11 órától pedig a Megaton szolgáltatta a zenét. Mindkét együttesnek köszönjük a közreműködését!

A bára valamilyen okból kifolyólag elfelejtettek italt hozni, így egy józan, vidám, kellemes éj kerekedett, ahol az apa és anya mellett a gyermekek ropták a táncot, majdnem minden korosztály együtt mulatott! Ha a bál éjjel 3-kor véget nem ért volna, talán még ma is táncolnának!!

Haáz Sándor

A Kulturális Hét egyik fénypontja volt a „Merlin” színház előadása. A színészek a Múzeum Szálló vendégei voltak.

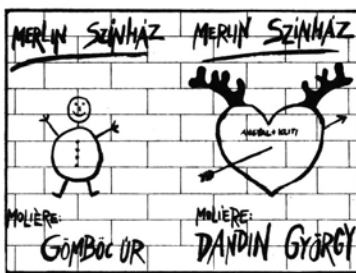
Mint egyik fogadó, s egy picit mint „szakmabeli” (hiszen mi is szerepelgettünk), óriási érdeklődéssel vettem részt a régi művelődési ház színpadi előkészítésében, szombaton — ami egyébként a merlinesek szerinti kitűnő színpad és terem. Sajnos, segítségnyújtásom abban merült ki, hogy elkértem a művelődési ház kulcsát — visszavitettem, s megint, s megint — legalább ötször. Szívesen tettem — érthető okok miatt a Művelődési Ház alkalmazottjai „Ház”-on kívül tartózkodtak. Egyetlen zavaró körülmény csak az volt, hogy mivel darabjaik zenés darabok, zongora nélkül nem tudtak volna színre lépni. A művelődési ház zongoráját csak utolsó percben próbálhatták ki, s mivel a zongorát évek hosszú során nem használták, a húrokat üdö posztókalapácsokat megették a molyok. Az előadás során csak a zeneértők füle vette észre — mi laikusok csak azt láttuk, hogy a híres zongoraművész szinte gúaiúttást kapott az előadás végére.

A plakátok hirdetésében nem bízták a társulat, ezért Simó Laciék szekerén „síp-pal-dobbal” jelmezesen végigjárták a falut „kibobolva” az előadást.

S mégis este 9 órakor 70-80 néző előtt gördült fel a függöny. Amit láttunk, ami a színpadon történt hihetetlen volt. Az a fiatalos lendület, az a rendezés, az újszerű megoldások, részesévé tettek az előadásnak, szinte mi is szereplők kévé váltunk.

Minden jó, ha a vége jó. Hosszantartó taps köszönte meg a társulat játékát, s a meglepetés sem maradt el. Köszönjük a művelődési ház részéről történő kürtöskalocsos kínálgatást, ilyen együttműködést máshol is szeretnénk látni.

Ősszel visszavárjuk a Merlin-színházat. Szeretnénk akkor bizonyítani, hogy Nagyfaluban is lelkes, kultúrát pártoló közönség van.

Demeter Ibolya

Kultúra és háza

A várakozás napjai, hetei-hónapjai, hosszú évei után megilletődött lélekkel lépett be a szentkeresztbányai közönség az újjászületett, újszülött művelődési házba, mely az ünnepélyes felavatás perctől kezdve Bartók Béla nevét viseli.

Hányszor elmondtuk a szürkeségbe vesző eltelt esztendőök során, hogy kultúrát teremteni és befogadni csak művelt környezetben lehet, s hányszor viseltük el mégis a szennyes, elhanyagolt, rongált falak sivár valóságát, hol a lélekemelő műsor is mindig veszített a fényéből.

A provincialitás, az igénytelenség ellen lázadtak föl most azok, akik energiájukat, pénzüket, lelkesedésüket „keverték a mészbe”.

Ízlésüket, igényességüket dicséri a végeredmény. Az avató ünnepségen sok muzsika, komoly- és könnyűzene, népballada és modern tánc köszöntötte a hallgatóságot: kultúra és háza egymásra talált.

Kitartást és sikert kívánunk a vállalkozóknak!

S azt, hogy Bartók sose szégyenkezze velünk, jó orvosként itt dolgozzék közöttünk, s

„a jaj

síralmát, ami fakadna belőlünk,
de nem fakadhat, mi helyettünk,
— kik szó-némaságra születünk —
kizengje idegen húrjaival.”

Bogdán Ida

Első színelőadás a Bartókban!

A szentegyházi Kulturális Napok záróestje is igazi esemény volt. Az újjászületett volt moziterem, a Bartók Béla Művelődési Otthon volt a helyszíne a budapesti Merlin társulat második előadásának, június 6-án.

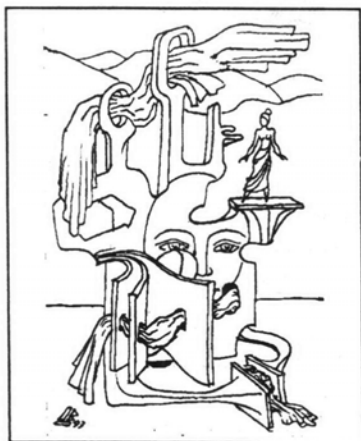
A fiatal művészek a gyergyószentmiklósi Figura Stúdió vendégeiként jöttek Erdélybe, és ezen a baráti kapcsolaton keresztül látogattak városunkba is (a Figura Stúdió is volt már a Múzeum Szálló vendége).

A hagyományos színjátáshoz szokott közönségnek talán kicsit szokatlan volt a Merlin színház játékszíne, amely a színpadon folyó előadásba a nézőteret is bekapcsolta színtérként — a színészek a széksorok közt is játszottak.

És valóban fergeteges játék volt a Molière-előadás, pergő ritmusú, eszköztelenségében hatásos felszabadult játék. Kitűnően szórakozhattunk Molière-nek az emberi gyengeségeket, a mi hibáinkat kinevetető komédiáin. És külön öröm volt az, hogy a jó előadást kulturált környezetben nézhette végig az érdeklődő.

Nagy Eszter

Sok sikert a ballagóknak! ♦ Sok sikert a ballagóknak! ♦ Sok sikert a ballagóknak! ♦

...nem félelemnek
lelkét adott nekünk
az Isten; hanem
erőnek és szeretetnek
és józságnak lelkét.
(Pál, Tim. II, 1, 7)

Testvérkereső

ismertetés Juliánus barát életéről, céljáról Kodolányi János: Juliánus barát és Kósa Csaba: Testvérkereső című könyve alapján („De facto Ungaria Magne”)

Julianusról keveset tudunk, hosszú időre kiesett a közlemlekezetből, a népszerűsítő írások sem szólnak róla, neve leginkább a korszakot tárgyaló történeti munkák lapjain és Kodolányi János róla szóló regényében fordul elő.

Julianus domokosrendi szerzetes volt (1237-ben?) Fehérváron. (Kodolányi váradi születésűnek tartja, Kósa Csaba viszont nem tesz erről említést) Julianus Székesfehérváron, később Bononiában tanult. Itt ismerte meg a domokosrendi szerzetesek szegényes életét. Onnan hazatérve néhány szerzetestársával Fehérváron megalapítja az első domokosrendi kolostort.

Julianust már gyermekkorában foglalkoztatta az a kérdés, hogy mi lehet a „hegyek mögött”, és igaz-e, hogy kénköves tavak vidékén szörnyek élnek. Amikor kolostorba került, alaposan utánanézhetett. A fehérvári kolostor könyvtárában keresgélve Julianus ráakadt egy krónikára, melyben a keleten maradt magyarokat is megemlítették. Az írásból azt is megtudta, hogy a Kárpát-medencébe érkezett magyarságból kisebb-nagyobb néprészek szakadtak ki a vándorlás során, s hitte, hogy ezek megtalálhatók, s talán Magyarország szövetségeseivé és támaszaivá tehetők.

A Magna Hungaria felkeresésének, az otmaradt magyarok hittérítésének gondolata minden útjára elkísérte a szerzetest. Julianus útjának előkészítéséhez, vágyainak megvalósításához hozzájárult Endre király, majd fia, IV. Béla is.

Julianus célja: a keleten maradt magyarok megkeresése és igaz hitre térítése. 1235-ben negyedmagával — Gerhardus, Albertus, Benedictus — elindulhatott másfélvezendős útjára.

Julianust egy-két évvel megelőzte egyik fehérvári rendtársa, Otto fráter, aki nem érte el célját, betegen tért vissza. Betegágyán számolt be Julia-

nusnak a tapasztalatairól, és tanácsokat is adott neki.

Az út céljához Julianus csak egyedül ért, mert útközben két társát — Albertus, Benedictus — visszaküldte, Gerhardust pedig haláláig ápolta, betegen, fáradtan is magával hurcolta a már haladó társát. Julianus legelőször az egyik bolgár vásárban találkozott egy asszonnyal, aki magyarul csitította csintalankodó gyermekét. Később több magyar beszélgetett a „testvérekkel”. Ott tudja meg, hogy van egy ázsiai nép, amelytől az egész Kelet retteg: a tatárok, akik kegyetlenül fosztogatnak, ártatlan gyermekeket hurcolnak el. (Így tettek a tatárok a keleti magyarok is.)

Julianus később visszaindul, hogy hírt adjon otthon a keleti magyarokról és a tatárokról. Beszámol útjáról IV. Béla királynak, Rómába is elutazik, ahol Riccardus, a domokosok íroka lejegyezi Julianus útját: „De facto Ungarie Magne — a IX. Gergely pápa úr idejében feltalált Nagy Magyarország tényleges létezéséről Riccardus szerzetes.”

Julianus barát másodszer (1237) is elindul a keleti magyarokhoz, de csak Oroszországig jut el, ahol átadják a tatár kántól küldött levelet, amely Magyarországot királyához szól: a tatár kán az „Égi király küldöttje, kinek hatalmat adott a földön”, hogy a meghódolókat fenntartsa, az ellenszegülőket pedig eltiporja, haddal tör Magyarországra.

A szerzetes harmadszor is elindul (1242), de ekkor már az egész ország fel volt dűlve, a települések elhagyottan, felégetten omladoztak. A magyarok hiába kértek segítséget a pápától, császártól, Ausztria hercegétől.

Julianust az utókor már csak nagyon ritkán említi. Az ő útja tudományos felfedező útnak is tekinthető, hiszen Julianus hozott először hírt a távoli vidék népeiről, a tatárok terveiről.

Emberfeletti fáradozása nem volt hiábavaló, „útjával rést ütött a középkori elzártságban, és a földrajzi megismerés és megismertetés újraindításával az emberiség javát szolgálta” — írja róla Györfly György.

„Halhatatlan” diák-mondások

Zrínyit 1664-ben halálos baleset éri utól.

A törvényszéken Ágnes asszonyt szabad lábra ejtik.

Csokonai a szeretett nő elvesztése miatt a verseiben csalódást kap.

A vers egy fogolytáborban készült ahogyan kilátszik belőle.

A dzsentriréteg is ilyen hömpölygő árvácska.

Nyilas Misi a regény hőse amelyet a kollégiumban készítenek.

Radnóti is hangot adott a fasizmus árnyékának.

Bánk a bárbajt megnyeri.

Aranyra ráereszkedik a hallgatás.

Csongor boldogságában elvette Tündét.

A mű hazafiassága romantikusan patikus.

Balassi Bálint az első magyar európai román költő.

Balassi szerelmi tévedésbe szenved. A vers végén megint csak tévedésbe esik és abbahagyja az udvarlást.

Balassi megismerkedik Losonczy Annával és földig szerelmes lesz belé egészen életében.

Szerelmi versei még ekkor csak kéziradalomban hánykolódnak.

Vannak kiéhezett helyzetek.

Janus Pannoniust útközben tüdőbetegsége sírjába vonzotta.

Tiborc levonja a leplet a sok lehtëzőről.

Bánkot megrendülés éri, amikor megátkoztak a királyné elektromos gyilkosát.

Ady Móricz Zsigmond élettársa és harcos társa volt.

A három beci klaszigus: morcád, betovet, hend.

„Gyűjtötte” Nagy Eszter

Nagyfalusi kiszámoló versek, mondókák tizenévesektől

Lementem a pincébe,
Vajat csipegetni,
Utánam jött nagyapám,
Bottal vetegetni.
Nád közé bújtam,
Nádi sípót csináltam.
Az én sípom így szól,
Dí-dá-dú, te vagy az a nagy
szájú.

Gergely Tünde V.B oszt.

Tűz-víz-fakereszt,
vakuljon meg, aki les.
Ambrus József V.A oszt.
Jaj Istenem meghalok.
Eltemetnek a papok.
Répaföldbe temetnek
megesznek az egerek.

Lőrincz László V.A oszt.

1,2,3,4 Kopac Mihály hová
ménsz?
Mejék Pestre Budára
Hírös kovács házába.
Kovács nekem patkót ad,
Patkót adom lovamnak,
lovam nekem ganyét ad.
Ganyét adom földemnek,
földem nekem búzát ad.
Búzát adom molnárnak,
molnár nekem lisztet ad.
Lisztet adom henternek,
henter nekem köntöst ad.
Köntöst adom Babámnak,
Babám nekem csókot ad.

Sándor Attila

1,2,3,4,5,6,7 lenyeltem a fogkefét,
holnap lesz a temetésem,
Te leszel a feleségem. Potty!

1,2,3,4,5 nagymama harisnyját köt,
se nem kicsi, se nem nagy,
ez a kislány kimarad!

1,2,3,4,5,6,7,8,9,10

van nekem egy csapatom,
meg egy bolond kapusom,
mikor a csapatom közeledik
bolond kapusom seggre esik.
Potty!

Hatos Mária V.B oszt.

Ec, pec kimehetsz,
holnapután bejöhetsz,
cérnára, cinegére,
ugorj cica az egérrre. Potty!

Hatos Annamária

Inc, pinc palapinc,
Te vagy odakint.

Ete pete pontom,
Mosogató rongyom,
Mért nem voltál itthon,
Kaptál volna húst,
Én is kicsit kaptam,
Tarisznyába raktam,
Amíg haza értem,
Mind elszotyogtattam.

Mihály Ágoston V.B oszt.

Egyetem, pegyetem karkantyú,
Nem vagyok én félmaká,
Isten kovácsa vagyok,
Szent Pál lovát vasalom.
Fényes szeggel szegelem,
Vas kalapáccsal kongatom,
Kipp-kopp Péter bácsi,
János bácsi szedte-vette,
Ezek közül ezt.

Kökertemben uborka,
Reákapott a róka,
Hadd el róka, megleslek,
Szeredába kísérlek,
Ottan meg kell állni,
Ki kell reptálni,
A macskának gyömgöyös lába
avval mennek Moldovába,
Árré, dárre, áúff.

Orbán Katalin V.B oszt.

Tisztelt szerkesztőség!

Hosszas órlődések után Haáz Sanyi érdeklődésére — az egészségügyi, kórházi dolgok iránt — kiobbant belőlem a sok panasz, gond-baj. Miért? Mert mindenkinek csak elvárása van velünk szemben, de hogy miként, hogyan és milyen pénzből tudunk eleget tenni az elvárásoknak, igényeknek, az senkit sem érdekel.

Nem vagyok kompetens az egész kórház dolgairól beszélni, de a gyermekosztály és a gyermek-hálózat gondjairól el merem mondani az igazat.

Kezdem a legalapvetőbb és legegyszerűbb követelménnyel a

tisztasággal.

Szappan, mosószer és fertőtlenítőszer nélkül tisztaság elképzelhetetlen. Egy hónapja a kórházi raktárból vételezni nem tudunk, mert nem volt és nincs pénz, amiből vásárolhattak volna (jelenleg a kórház kb. 3 millió lejjel tartozik — amit gyógyszerre és élelemre költöttünk el!).

Vittem itthonról szappant, hogy tudjunk fürösztetni és kezet mosni. Volt olyan szülő, aki látogatás alkalmával hálából, hogy a gyermekét tisztán tartjuk, ellopta a kézmosásra kitett szappant.

Fény

nélkül ugye nem lehet este és éjszaka beteget követni — pénz villanykörtére nincs —, ismét a zsebembe nyúlok és villanykörtét vásárolok.

A beteg csecsemő **étrendje**, tápszere. Ha segélyből nem kaptunk volna, nem volna mit adjunk, az is egy-két hónapra elegendő.

Gyógyszer:

adott pillanatban az **életmentő** gyógyszereink is hiányoznak (pl. perfúziós oldat, asztmás roham kezelésére gyógyszer stb.) nem beszélve az antibiotikumokról, köhögéscsillapítókról csecsemőknek és kisgyermekeknek való vaskészítményekről és vitaminokról. Nagy nehezen, összekötéssel, utánajárással (ismét zsebembe nyúlva) beszerzem egy csekély hányadát a kezeléshez szükséges gyógyszereknek, s minden munkatársam a lelkét teszi ki, hogy a ránk bízott gyermekeket egészségesen adjuk haza. Azon már **nem csodálkozunk**, hogy a kedves szülők reklámlálnak, mert a kezelési lehetőségeink nem felelnek meg az elvárásaiknak (mint ha a szülők végezték volna el az orvosi egyetemet), de azt már **nehézményezzük**, hogy a bentfekvő kísérő anyák egyrésze igyekszik kiegészíteni a „stafírungját” a tőlünk ellopott lepedővel, abrosszal, terítőtől vagy bébiholmival (amit, mint hiányt, mi fizetünk meg). **Felháborítónak** tartom, amikor részeg, agresszív szülők, hozzátartozók randalíroznak az osztá-

Bodó Levente grafikája

lyon. Háborgatják a betegeket, felzaklatják a gondozó-kezelő személyzetet. Nem lehet tenni semmit, mert **védetelenek** vagyunk. A szolgálatban lévő egészségügyi személyzet testi és lelki épségét adott esetben — részeg, dühöngő, agresszív beteggel vagy hozzátartozóval szemben — nincs, ki garantálja. S mindezt miért? Egy nyugdíj előtt álló szakorvos jelenlegi fizetése 43.000 lej, egy középkáderé 33.000 lej, egy gondozóé 25.000 lej. Hát nem ítélem el a kivándorolt kollégákat és egészségügyi dolgozókat. Csodálkoznának azon, ha belefáradnánk, elfásulnánk és közönyösöské válnánk?

Csecsemő- és gyermekvédelem: a körorvosaink és terepes nővéreink amit adott esetben megtehetnek, megteszik legjobb tudásuk és meggyőződésük szerint. De milyenek a lehetőségek

táplálásra,

nevelésre.

Pl. a törvény szerint minden 1 éven aluli gyermeknek felírható három doboz tápszer kéthetenként. Nos, milyen lehetőség van (állami gyógyszertárban ritkaság a tápszer)?

1. Beutazik a szülő Csíkba vagy Udvarhelyre és csodák-csodájára kiveheti a három doboz Robébit. Két hét múlva már csak Similacot kap. Ideje sincs a bébinek megszokni a tápszert — ez a legideálisabb eset.

2. Beutazik a szülő és nincs, jöjjön három nap múlva, s akkor sincs, esetleg egy hét múlva és akkor kap. Mit eszik addig a bébi — ami van?!

3. Nincs pénze a szülőnek, beküldi a receptet és nincs tápszer — megeshi a recep-

tet a bébi? Mondhatják azt is, hogy vegye meg a szülő, igen a családoknak 70%-a megengedheti magának, hogy havonta csak tápszerre 8-9000 lejt kiadjon, de a többi??? Ahol több gyermek van??? Ahol munkanélküli segélyből él a család??? Ahol nem is dolgoznak a szülők??

Apropó!

jut eszembe a szemeteskonténerbe talált újszülött. **Nem erőszakos halállal halt meg a bébi, valószínűleg életképtelen volt** (nevelünk mi egy csecsemőt az osztályon, akit a mama 1992 október végén szült otthon a fűtetlen házban, azóta is nálunk van, köszöni jól van.

Pánikba eshetett az anya és azért történt, ahogy történt, nem tudok pálcát törni az anya fölött!!! Miért? Három gyermeket nevel tisztességgel, becsülettel, abból a fizetésből, amit a szövetkezetnél kap. Kíváncsi volnék a havi nettó jövedelmére. Mert három gyermeket egyedül nevelni a jelenlegi körülmények között, meghaladja egy nő fizikai és lelki teherbírását. Valószínű (ez az én magánvéleményem) a terhesség ideje alatt minden lelki energiátartaléka kimerült, szülés után a bébi meghalt s ő pánikba esett. A jelenlegi körülmények között összeroppanni, amikor társ nélkül kell szembenézni egy óriási nagy gonddal, nem rendkívüli esemény. Ki segített ennek az asszonynak az elmúlt 9 hónap alatt? Jószóval, bátorítással? Valószínű senki azok közül, akik elítélik, követ dobnak rá vagy pletykálják!

Nem sorolom a további gondokat, bajokat házuk tájáról, de ha ohajítják folytatni fogom.

Tisztelettel:

dr. Laczkó Angi Mária gyermekgyógyász

Fekete sarok

1. A Fenyő utca csendjét háborított a május 24-25-én éjjel Minusz Gyula, aki duhajkodás közben belekötött Bandi Jánosba. Némi dulakodás után Minusz kést ránott elő és a Bandi bal mellkasába döfte. A szúrás nem lett halálos, de a „vitéz lelket” kéthónapi börtön hús csendje nyugtatja.

2. Június 7-én délután háromnegyed 3-kor két kápolnási (Ferencz István 36 éves, és Simó József 33 éves) ittasan vezették ARO 10-es személygépkocsijukat, míg a Strand utca felső végénél az árokban kötöttek ki. A színhelyen megjelenő rendőroket sértegették, fenyegették, megtagadták irataik bemutatását. Tetteikért törvényszékre kerülnek.

Köszönjük Köszönjük Köszönjük Köszönjük

Farkas-BARKAS

Ne ijedjétek meg, nem a közismert „Farkasbarkas jaj de szép, rókabóka az is szép” népmesét akarom elmondani. Ez egy másik, talán annál is csodálatosabb mese, amely május 28-án valóra vált. A Gyermekfilharmónia egy Barkas 1000 típusú mikrobusszal lett gazdagabb. Van mivel szállítsuk koncertjeinkre a nagybögöt, dobót! Immár nem okoznak gondot a kottatartók! A személyszállításra is kiválóan alkalmas autók — egy néhai mentőautó felújítva, rendbeszedve — régisége ellenére (1977-ben gyártották) is forgalomba írható állapotban került birtokunkba. Együttesünk és alapítványunk lelkes pártolója Sulyok Anikó Budapestről. Neki köszönhetjük az 1990-es első nagy kiszállásunkat is Budapestre. Ezúttal Németországban élő német barátait lelkesítette fel ügyünkkel.

A Drezda melletti Meissen körzet egyik kis falujában Göbern-ben a köztisztaság „nagyfőnöke” az Anikó barátja, UWE ALTMANN, aki barátjával Lutz Schram-mal eldöntötte, hogy segít nekünk. A néhai Kelet-Német, immár „össznémet” Gröbern faluba beköszöntött a „nyugat”, a jóléti jelei már kiütöznek itt-ott. De Uwe-ék emlékében élénken élnek az elmúlt évtizedek görccsei. A segítőkészség, az egymásfigyelés ennek orvossága.

A Sulyok Anikóval folytatott beszélgetései során tökéletes képet nyert a nálunk honoló szegénységről, igénytelenségről, munkanélküliségről. Természetesen barátai, ismerősei mozgosításával gyűjtést kezdtek (ruhane-mű és pénz), vásároltak a Múzeum Szállónak mosóport szappant, sampontokat, a filharmonista gyermekeknek hajtűket, csatokat, cukorkát, egy kitűnő mosógépet is bedugtak a mikrobuszba és... hajrá, Románia felé! A két kocsi utasai (Uwe Altman, felesége Sybil és Lutz nejevel, valamint Sulyok Anikóval együtt értek a borsi határátkelőkhöz, ahol Burus Tibivel vártuk. Nyugodtan kiálltuk a kétórás sort, a „segélyszállítmányos” vámos viszont (éberem mint a vizsla) román nagykövetségi jóváhagyást követelt,

ami honnan legyen? Ími pare ráu. Míg mi Tibivel próbáljuk a kőszívűt ajándékokkal kecsegtetni (hátha, hátha?) egy gyanútlan baka felemelte a sorompót, a két mikrobusz pedig úgy elporzott, hogy alig értük utol a Simó Bandi-féle Daciával! Nagy örömmel ünnepeljük a sikert, mikor Váradnál utólr a vámos. Cirkusz. Utevelél el, sipirc vissza! Így aztán (miután Bihar-keresztesen némi kávéba fojtottuk bánatunkat), a csomagokat átrendeztük, párat letettünk a református plébánián, és turistaként simán, csendesen átjötték.

Nem csoda, hogy a „szociális segélyből” személyes ajándék lett, a vámos pedig tündökölt: Éjjel 4-kor, pompás vacsora után a Múzeum Szállóba már pihentek is. A csodálatos két napjuk sikeréhez, amit itt töltöttek német barátaink, hozzájárult a Bodó Erzsébet pártját ritkító szakácsművészete, Kádár Levente társasága, Sándor Attila lovasszekere és nem utolsósorban a jóindulat az időjárás részéről.

Vendégeink nagyon élvezték a falut, mindenre kíváncsiak voltak. Elszótlanodtak a Vashámor láttán, főleg a Háromi borvíz felé tartó patakmente szemetessége volt riasztó. Szerencsére a nárciszmező ellensúlyozta ezt a maga üdeségével, pacsirtaénekes nyugalomával!

A polgármesterrel folytatott beszélgetésünkben felvetődött az utak javításának lehetetlensége (sajnos nem „lehetősége”) és még sok minden, aminek a végszava „péNZ, péNZ...” (és kövér sóhajok...). Másnap a jegyzősen elkészített adománylevél hitelesítése után vettünk búcsút jövőinktől. Őszintén sajnáltuk, hogy az esti koncert és fátylásmenet őket már nem találja itt, de a vízum... Így bizony adósok maradtunk, aminek fejébe ígérjük, hogy a mikrobust az Alapítvány és a köz érdekében használjuk. Az ajándékok értékesítéséből származó pénzt pedig a Tanulók Háza tönkrement folyósójának javítására fordítjuk.

Itt a vége, fuss el véle!

Haáz Sanyi

Mit tudtam meg Abigélről?

Elsősorban azt, hogy női körökben váltott ki nagy érdeklődést és lelt nagy népszerűsége. Abigél ugyanis egy varroda, ami akkor született meg Hajni elképzelésében, amikor érezte, hogy sürgősen hozzá kell fognia valamihez, ami hasznos és közérdekű.

Az ötlet megszületéséről, kivitelezéséről és további gondokról faggatom Török Hajnit:

H.: — Rég varrogatok és úgy gondoltam, ezen a téren tudnék valami újat teremteni, felmutatni, olyasmit, amivel másoknak is örömet szerezhetek.

— Erre legelőször is...

H.: — ...péNZ kellett. Sok péNZ. Ebben részben sógorom Kurkó István segített, másrészt én teremttem elő napi kemény munkával Magyarorszá-

gon. Nem engedhettem időt siránkozásra. Különb-ben ott döntöttem el, hogy azt az energiát jobb ha itthon fektetem be. Sok időbe, még több munkába került mindennek az elintézése. Szomorú tapasztalataim vannak. Megdöbbentő mennyire nincs hitele a szónak.

— Mégis varroda lett!

H.: — Komoly felszereléssel. Van 5 darab gyorsvarrógép, 3 darab ötszálás interlok, 1 darab hurkoló, 1 darab holozó, 1 tűzőgép két tűvel és egy gombzógép. Ezenkívül egy asztali szabógép.

— Bedolgozók vagy alkalmazottak a varróknak?

H.: — Most készíjtjük a munkakönyvüket.

— Az első munkadarabok után kelt szárnyra a varroda híre, hogy szép és viszonylag olcsó pizsa-

mákat hozott forgalomba. Azóta még mit varratatok?

H.: — Hálóing, háziruha, női és férfi ing. Ezt próbának először. Aztán női nadrág, gyermeknadrág, ballon kabát stb. kerültek sorra.

— Itt egy nagyon szép nyári kosztümöt látok.

H.: — Igen ez egy nagyon szép, színes, japán kasmír. Már el is adtuk, ez az egy van. Sajnos, néha gyenge minőségű anyagot kapunk nagyon drágán és ez csökkentő munkánk értékét. Különb-ben ami kész van, azonnal eladásra kerül, ebben nagy segítségünkre vannak Sálvári Baba, Munteanu Ibike és Kápolnáson Csiki Laci. Különb-ben nagy gondom a piacutatás.

— Távolatok?

H.: — Két-három dolgozóval szeretném bővíteni a műhelyt, természetesen hozzáértő személyekkel. Fontos lenne, hogy a gépkijelhasználás 100%-os legyen. Ez most azért nincs úgy, hogy az igényeknek megfelelően tudjunk változtatni. Mindent a maga idejében, szezonban. Pamutból, frottírból szeretnénk dolgozni. Szeretnék jobb kereseti lehetőséget biztosítani munkatársaimnak. Most csak fennmaradni szeretnénk, amíg jobbra változik ez a jelenleg lehetetlen állapot. Tanulmányi időszakra számom.

— Miért az Abigél nevet kapta a varroda?

H.: — Diákkori kedvenc olvasmányom volt az Abigél. — Tesztek ti is valami rejtélyesen jót környezetetekben, mint a regénybeli Abigél?

H.: — Igen... igen. Olcsóbban kaphat nálunk minden darabot, aki itt helyben vásárol, 30%-al.

— Mi érdekeset tudnál még mondani?

H.: — Szép, színes rongyszönyeget szövünk a hulladékból. — A szerkesztőség részéről kívánunk sok sikert, sok vásárlót és szeretnénk ha még sok ilyen vállalkozó akadna, mint Hajni, aki gondol a közvetlen munkatársakra, gondol embertársaira ebben a nehéz anyagi helyzetben, szigorú szempontok szerint dolgozik, van fantáziája ehhez a munkához, fogékony az újra.

Kérdezett: Sz.K.

Cserkészélet

Portya... Egy furcsa hangzású szó, talán sokan nem is tudják, mit jelent. Nekünk, cserkészeknek kell tudnunk a jelentését; és mit tagadjam, a szó nem a kedvencünk, de amit rejt, azt mindig nagyon szívesen vállaljuk.

A „Nárcisz”-cserkésztalálkozó is volt egy ilyen portya, ami nem is hiányozhatott volna. Érdekesebbnél érdekesebb akadémikák egész sora, a sok ismeretlen csapat találkozási a szalonnasütésnél, no meg a kötélművészet. A népviseletek bemutatása egyik legszebb mozzanata volt a találkozásnak. Ugyanígy a népszokások is.

Nem tudjuk megmondani a szívünk fáj-e, vagy a torkunkba van valami, ami nagyon szorítja. Minden esetre nagyon szomorúak vagyunk, hogy el kell válnunk, de reméljük, hamarosan találkozunk. (A csíksomyói búcsún!)

Jó munkát! Legyetek résen! *Oroszlán őrs 34.sz. Gábor Áron cserkészcsapat, Kézdivásárhely*

Az eddigiekhez hasonlóan ez a találkozó is több célt szolgált. A cserkészügyességek fejlesztése és a néprajzi ismeretek gyarapítása mellett alkalom nyílt egymás jobb megismerésére, a baráti kapcsolatok erősítésére.

A szentkeresztbányai és a lövétei cserkészek rendezvény megszervezésével önmaguk és környezetük előtt is igazolták eddigi munkájuk eredményességét.

Tapasztalatokban gazdag két napot töltöttünk együtt, és meggyőződésem, hogy a Nárcisz-cserkésztalálkozó egy újabb állomást jelentett a még gyerekcipőben járó erdélyi cserkészéletünk fejlődésében.

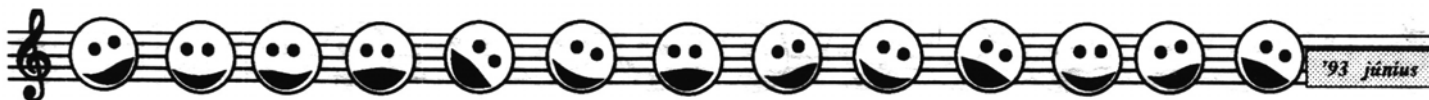
Gyarmathy Zsolt cserkészparancsnok

31.sz. Kós Károly cserkészcsapat, Máréfalva

Köszönetünkért fejezzük ki: a Gábor Áron Liceum, a Vasgyár, a Kisipari Szövetkezet igazgatóságának, a katolikus és református egyházaknak, valamint a Tanulók Házának, Szabó Klára könyvtárosnőnek, Bodó Levente képzőművésznek és a tűzőgépnek, akik anyagi és erkölcsi segítségükkel hozzájárultak a Nárcisz találkozó sikeréhez. Isten fizesse a segítségüket!

összeállította: S.Zs.

hírek hírek hírek
hírek hírek hírek

A Filharmónia Csikszereadában koncertezik június 30-án a Tanítók Napja alkalmával. A próbák június 22 (kedd) du. 4 órától lesznek!

A Gábor Áron Líceum étkezdéjében a gyermeknapra nyílt meg az a rajzkiállítás, amely a város óvodásainak legjobb rajzait kínálja megtekintésre.

Június 12-én volt a kicsengetési ünnepség; 66 nappali osztályban, 10 estis osztályban érettségiző és szakiskolás diákok vették búcsút az iskolapadtól. Sikert kívánunk a vizsgáikhoz!

A tavaszi boglári tapasztalatszerzés kézzelfogható eredménye: megépült a líceum kertjében az iskola fóliaháza.

Fagyalttal is várja vásárlóit a Tarka-Barka üzlet.

Tömbházlakók figyelmébe!
A sok kószáló, garázdálkodó gyermek miatt rengeteg kellemetlen órát kell átélniük a tömbházlakóknak. Ismeretlenek randalíroznak, sőt lopnak is a lépcsőházakban. Ezekkel szemben szigorú, korrekt magatartással kell fellépni. Első lépés ebben az ügyben: mindenki tartsa az otthona környezetében gyermekeit. Mindenki szabadsága csak addig terjedhet, amíg nem sérti a másokét.

Elloptak egy fekete női kerékpárt 1993 június 5-én, a Hársfa utca 3 szám alatti tömbház B lépcsőházából. Aki tud róla vagy útbaigazítást ad, jutalomban részesül.

Városunk kórustagjainak — már akik eljöttek — igen kellemes élményben volt részük 1993 június 5-én Gyergyószentmiklóson. Az ottani férfikórus fennállásának 100. évfordulójára rendezett ünnepségen vehettünk részt. Tizenegy kórus volt jelen, köztük a siófoki női kar is. Az átlagéletkort tekintve a mi kórusunk volt a legfiatalabb. A műsor utáni díszbédnél kb. 300 ember énekelt közösen szobnól szobnól népdalokat. Mindannyiunkat meghatott ez a csoda. Érdemes volt ott lenni.
Mihály Zsuzsa óvónő

hírek hírek hírek
hírek hírek hírek

Logika

A hat helyes megfejtő közül Kele Éva kápolnási kislány nyerte meg a díjat (1000 lej). A számsor logikáját (a nyomdahiba ellenére) ügyesen magyarázták a kápolnásiaiak (1-10-ig levő számok négyzetek) a hat gyermek tésztaresze pedig: az utolsó gyermek tányérostul kapta a tészta.

Tengerész-história

Vigan szeli a habokat a Csendes Óceánon egy hajó. Süt a nap, szélcsend van. A fedélzeten a hajó két oldalán áll egy-egy tengerész. A korlátot fogják, nézik a vizet: egyik nyugat felé a másik kelet felé (a hajó észak fele tart). A nyugat fele néző matróz felkiált: „Vigyázz! Egy mérges pók van a fejednél!”
Honnan tudta?

Szerkesztők Haáz Sándor Szabó Klára Nagy Eszter	Szerkesztőség Városi Könyvtár Republicii 24. RO 4154 Vlahita
Fejlec, grafika: Bodó Levente	Készült az Infopress-nél
<i>Ez nem ár, habár a lap előállítása az Alapítványra vár.</i>	
25 lej	

Nyugdíjas sarok

Portrészorozat — 5

Egyik legrégebbi üzemi munkásunkat mutatjuk be kedves nyugdíjasainknak, aki szintén idevaló (nálunkvaló), egész életét itt töltötte le közöttünk Szentegyházán, a szentkeresztbányai vasgyárban. Ez ő **Sándor József**, kora 85 év. Ismerős mindenkinek, népszerű és kedves ember, valódi székely munkás.

B.G.: Na, Józsi bácsi, mondjon egy pár mondatot az életéről. Hadd ismerjem meg azok is magát a lapunk olvasói közül, akik eddig csak látásból ismerték.

S.J.: Hát kedves olvasók, én 1908 március 19-én születtem itt Alszegben. Hat elemi osztályt végeztem régi tanítóim osztályaiban, akik már rég a temető földjében pihennek, így: Bakó Imre kántor, Hozó János, Berényi Margit és még sokan mások, akiknek a neve már nem jut eszembe. Isten nyugtassa őket. Serdülő koromban otthon voltam az édesapám gazdaságában és itt megjegyzem, sokat fuvaroztam a szent, vaskövet a vasgyárnak, mert akkor szinte az egész Alszeg az üzem szállítási osztálya volt, persze csak szerződéses alapon. 1922-ben beálltam a gyárba a kohóhoz félig-meddig inasnak, mert még csak 14 éves voltam.

1930-ban elvittek katonának, Iasiban és Bukarestben voltam két évig. 1932-ben hazajöttem és ismét a kohónál dolgoztam. Innen a frontra vittek 1940-ben, fogságba estem 1945-ben. Szevasztopolban voltam lágerben a Krím félszigeten legtöbbet kőbányában dolgoztunk. Sanyarú fogolyéletemet nem taglalom, azt mindenki tudja, vagy sejti, hogy nem lehetett rózsás. Na, de az Isten megsegített és 1948-ban épen hazakerültem.

Ismét a gyár, ismét a kohó. Főcsapos volt a beosztásom, soha beteg nem voltam, de megtörtént egyszer a baj: forró vas ömlött a lábamra, ami miatt két hónap baleseti kiesésem származott.

Dolgoztam tovább és 1967 május 1-én eljöttem nyugdíjba 60 éves koromban.

B.G.: Kedves Józsi bácsi, mondjal valamit a családi életéről is, meg ha voltak nehézségeid arról is.

S.J.: 1933-ban megnősültem, egy idevalósi lányt vettem feleségül, Finta Viktóriát. Házasságunkból három fiam és egy lányom született. Közben, most nemrég óriási tragédia történt családomban. József nevű 45 éves nőfiam az üzemben egy baleset miatt szörnyethalt. Az emelő daruról elszabadult egy 4 tonnás kokilla, leesett a teherautó rakterületére, ahol ő tartózkodott — mivel ő kellett volna kikösse és elhelyezze — őt feldobta és kiesett, egy vas csillére zuhant, amely összetörte bordáit és a gerincét. Maradt két árva és a kicsi menyem özvegyen. 45 év házasság után feleségem is elhunyt. Van nyolc unokám és öt dédunokám. Megemlítem, hogy 1948 előtti munkaidőmet nem számították bele a régiségembe, aztán, hogy nem álltam be a pártba leinkadráltak. 11-es kategóriából a 7-esbe. Ennyi az életem csak.

B.G.: Köszönjük az interjút Józsi bácsi.

Lejegyezte Bodó Gáspár

A „Tékozló fiú” története minden olvasónk számára ismeretes. Az azonban, ahogy ezt a történetet színre vitte a Figura színház, minden bizonytalanságot felkelti az Önök érdeklődését. Június 24-én, csütörtökön az alsó katolikus templomban lehetnek tanúi ennek a furcsa, megalom, groteszk misztériumjátéknak, melynek a műsorfüzetébe Györfi Kálmán ezeket írja:

„Színház a templomban? Komédiások az Isten Házában? Ne lepődjünk meg, mint ahogy messzi őseink sem lepődtek meg rajta hét-nyolcszáz évvel ezelőtt, sőt, várták ezeket az előadásokat. (...) Irásos emlékek őrzik,

hogypéldául a kilencszázas években a híres szentgalleni kolostorban az evangélium szövegét, a himnuszokat szerepekre osztva, jelmezesen alkalmi díszletek előtt énekeltek, játszották a kolostor papjai (...) Ilyen a pisai Castellani professzor verses darabja is, a „Játék a tékozló fiúrol”, amelyet a Figura Stúdió Színház művészei a székelyudvarhelyi Juvenalis régizene együttes segédletével bátoroknak bemutatni (...) Húnyjuk le egy pillanatra a szemünket és próbáljuk megélni a csodát, a visszatérést a távoli évszázadok felé... Most éppen béke van, a pestis is elkerülte a várost. hírek érkeznek ugyan, hogy hadat toboroz a szultán, de a termés beérett, dús fűrtök voltak a szőlőtőkén, most éppen béke van, kezdődhet hát a játék, a „Játék a tékozló fiúrol!”

Rendező: Bocsaárdi László
Együttesvezető: Elekkes Emőke
Előadás az alsó templomban június 24-én, csütörtök este 8 órától.

Haáz Sándor

